

1.

я повторятиму твоє ім'я,
покіль не відшумить упале від
років зів'яле листя та
цуратимусь дзеркал найглибших,
поки ти не звіришся, що не мене
кохаєш, а птахів, які віщують весну.

2.

прошумить грімка ріка, в якій
втопилось восени іржаве сонце. із
чорнозему озвуться квіти —
несподівані, що запахом нагадуватимуть
відліт крикливих журавлів, що вчора
повернулися з далеких просторів піску
і необхідної весни не принесли.

3.

я повторятиму твоє
ім'я — неперелітне,
невимовне,
весняне.

Збірка « [Нічні перекази](#) ».